

Devlet-Toplum ve Sınıf Mücadelesi

İçeriği Yazan: [Eren GÜNER](#) [1] Zaman: Salı, 04/03/2014 - 14:40

Yazar Bloğuna Ekle: Yazarlar Bloğunda Görünmesin

Özellikle 17 Aralık ile başlayan süreç ile birlikte yaşanan olağandışı gelişmeler sebebiyle “gündem” rüzgarının içerisinde bir oraya bir buraya savrulup duruyoruz. Artık açık seçik önümüzde olan kavga'nın bir tarafının “Paralel yapı mı varmış? Hiç haberimiz olmadı, pek safmışız” pişkinliği, diğer tarafın “Biz hep vardık ucu size dokununca mı fark ettiniz” yüzsüzlüğünün üzerine bir de uluslararası gelişmelerle tetiklenen ve hukuk devleti buhranı ile körüklenen ekonomi balonunun patlaması yıllarca yetecek malzemeyi haftalar içerisinde önümüze seriverdi. Hele ki yerel seçimler sosuyla servis ettiğinizde... Buraya kadar ki kısımdan artık sıkılmayalım, bunalımımız herhalde kalmadı. O sebeple böyle bir ortamda ilk aşamada yapılması gerekenin yönümüzü tayin edebilmek amacıyla durumu tespit etmek olduğuna düşünüyorum.

İlk olarak meta üretimiyle birlikte özgürler-köleler sınıflarına ayrılan insanlık sonraki süreçte iş bölümüyle birlikte daha farklı sınıflara da bölündü. İşte temelde bu sınıflar arasındaki problemleri en aza indirmek amacıyla dünyaya gelen “devlet” organının nasıl kendi bürokratik elit sınıfını yaratıp -sorunu çözmek şöyle dursun- sorunun bir parçası haline geldiğini uygulamalı olarak yeni baştan izliyoruz. Bana göre aslında ortada iki kavga, iki boyutlu bir sınıf mücadelesi var. Birinci ve asıl boyut bürokratik elit ve burjuvazisi ile geniş halk yığınları arasında. İkinci boyut ise ortak düşman olan askeri vesayetin kalkmasının ardından bir ipe iki cambazın sığmaması sebebiyle dağılan iktidar koalisyonunun hiziplerinin birbirlerini birinci kavgaya yem etmek için verdikleri mücadele. Her ne kadar iki cambazın saray mücadelesi “yesinleri birbirlerini” kıvamında yorum yapmaya izin vermeyecek ölçüde hepimize zararlı olmaya başladıysa da o karman çorman dünyayı her akşam yapılan tartışma programlarına bırakıp işin toplumsal-sınıfsal boyutuyla ilgilenmeyi tercih ediyorum.

Türkiye’deki “siyaset” algısı oldukça enteresan. Çeşitli hizipleşmeler, güç mücadeleleri üzerinden yapılan ikbal arayışlarına “siyaset yapıyoruz” dendiği bir ülkede siyasetin devlet yönetme üzerine farklı görüşlerin mücadelesi, sınıf çatışmalarını hafifletme-sınıfsal ilişkileri düzenleme arayışı olmaktan çıkıp düpedüz bir meslek haline gelmesi de oldukça doğal. Siyasetin böylesine meslek olarak algılandığı bir ortamda siyasetçinin “mesleğini” kaybetmemek amacıyla her türlü kuruma ve özgürlüğe düşünmeksizin zarar vermesi veya içerisinde bulunduğu “şirketin” kariyeri için gelecek vaad etmediğini anladığında tüm siyasi inanışlarına zarar vermek pahasına başka bir “şirkete” transfer olması şaşılacak şeyler değil.

AK Parti’nin yönetici kadrosun için de birkaç fazlasıyla birlikte yukarıda söylediklerimiz geçerli. Sınıfsal çıkarını ve statüsünü koruma güdüsünün -bilinen tabiriyle koltuk sevdası- yanında geçmişe yönelik intikam duygusuyla harmanlanmış ideolojik beklentilerinin de topluma ve özgürlüklere karşı bu çeşit bir agresifleşmede etkili olduğunu düşünüyorum. Tabii ideolojik saplantılarına uygun olarak kullandığı otoriter-muhafazakar yöntem de cabası. Bu tablonun üzerine rahatlıkla söyleyebiliriz ki AK Parti rant musluğunu açık tutmak ve buradan sermaye, medya vb. aracılığıyla beslenerek ikincil bir amaç olan siyasal islam modelinin Ortadoğu’da ve Türkiye’de çöküşünü engellemek için önümüzdeki süreçte de her türlü baskı aracını kullanacaktır.

Öyleyse ne olacak? Sandık ve seçimler bu döngüyü kırabilecek mi? İkinci sorunun cevabı “hayır” olsa da seçimler kısa vadeli de olsa bir rahatlama ve günün bunalımından, suni gündeminden çıkış için,

ileriye daha rahat görebilmek için bir fırsat olabilir. Ya sonrası? Kişisel hayatında beklediği tatmini yakalayamamış, siyaset mesleği ile var olan kişiler siyasi düşüncesi her ne olursa olsun koltuğa oturduğunda üç eksik beş fazla sınıfsal çıkarının gerektirdiği gibi hareket edecek, sömürü düzeninin devamını sağlayacak. Belki Avrupa'nın büyük bir kısmında olduğu gibi ideolojik bir bilinçle-suni bir özgürlük ortamında, belki Türkiye'deki gibi insani bir içgüdüyle-otoriter-muhafazakar bir biçimde. Dolayısıyla benim için kısa vadede kriter hükümeti elinde bulunduran kişilerin siyaseti zenginleşme, sınıf atlama arayışı olarak değil asıl biçimiyle sınıflar arasındaki çatışmalara en aza indirme çabası, herkesin insan onuruna yaraşır biçimde yaşamasını sağlama amacı olarak görmesi. Siyaseti kendi yararına değil halk yararına yapmayı amaç edinmiş olması. İdeolojisini geçmişe yönelik intikam duygusu üzerine kurgulamak yerine, en aykırı düşünenlerle dahi uzlaşabilme, onların da içerisinde yaşadığı ortamda rahat etmesi düşüncesi üzerine kurması. Elbette bunlar bugünden yarına olacak, bir seçim sonucuyla gerçekleşecek şeyler değil; tabandan, bilinçli bir halk hareketiyle oluşabilecek uzun vadeli bir algı-zihniyet dönüşümü. Elbette sonrasında da vahşi kapitalizmin uyutucu-bencil dilinden-dünyasından kurtuluş. İşte benim algıladığım devrimin ilk aşaması...Özellikle 17 Aralık ile başlayan süreç ile birlikte yaşanan olağandışı gelişmeler sebebiyle "gündem" rüzgarının içerisinde bir oraya bir buraya savrulup duruyoruz. Artık açık seçik önümüzde olan kavga'nın bir tarafının "Paralel yapı mı varmış? Hiç haberimiz olmadı, pek safmıyız" pişkinliği, diğer tarafın "Biz hep vardık ucu size dokununca mı fark ettiniz" yüzsüzlüğünün üzerine bir de uluslararası gelişmelerle tetiklenen ve hukuk devleti buhranı ile körüklenen ekonomi balonunun patlaması yıllarca yetecek malzemeyi haftalar içerisinde önümüze seriverdi. Hele ki yerel seçimler sosuyla servis ettiğinizde... Buraya kadar ki kısımdan artık sıkılmayalım, bunalımımız herhalde kalmadı. O sebeple böyle bir ortamda ilk aşamada yapılması gerekenin yönümüzü tayin edebilmek amacıyla durumu tespit etmek olduğunu düşünüyorum.

İlk olarak meta üretimiyle birlikte özgürler-köleler sınıflarına ayrılan insanlık sonraki süreçte iş bölümüyle birlikte daha farklı sınıflara da bölündü. İşte temelde bu sınıflar arasındaki problemleri en aza indirmek amacıyla dünyaya gelen "devlet" organının nasıl kendi bürokratik elit sınıfını yaratıp -sorunu çözmek şöyle dursun- sorunun bir parçası haline geldiğini uygulamalı olarak yeni baştan izliyoruz. Bana göre aslında ortada iki kavga, iki boyutlu bir sınıf mücadelesi var. Birinci ve asıl boyut bürokratik elit ve burjuvazisi ile geniş halk yığınları arasında. İkinci boyut ise ortak düşman olan askeri vesayetin kalkmasının ardından bir ipe iki cambazın sığmaması sebebiyle dağılan iktidar koalisyonunun hiziplerinin birbirlerini birinci kavgaya yem etmek için verdikleri mücadele. Her ne kadar iki cambazın saray mücadelesi "yesinleri birbirlerini" kıvamında yorum yapmaya izin vermeyecek ölçüde hepimize zararlı olmaya başladıysa da o karman çorman dünyayı her akşam yapılan tartışma programlarına bırakıp işin toplumsal-sınıfsal boyutuyla ilgilenmeyi tercih ediyorum.

Türkiye'deki "siyaset" algısı oldukça enteresan. Çeşitli hizipleşmeler, güç mücadeleleri üzerinden yapılan ikbal arayışlarına "siyaset yapıyoruz" dendiği bir ülkede siyasetin devlet yönetme üzerine farklı görüşlerin mücadelesi, sınıf çatışmalarını hafifletme-sınıfsal ilişkileri düzenleme arayışı olmaktan çıkıp düpedüz bir meslek haline gelmesi de oldukça doğal. Siyasetin böylesine meslek olarak algılandığı bir ortamda siyasetçinin "mesleğini" kaybetmemek amacıyla her türlü kuruma ve özgürlüğe düşünmeksizin zarar vermesi veya içerisinde bulunduğu "şirketin" kariyeri için gelecek vaad etmediğini anladığında tüm siyasi inanışlarına zarar vermek pahasına başka bir "şirkete" transfer olması şaşılacak şeyler değil.

AK Parti'nin yönetici kadrosun için de birkaç fazlasıyla birlikte yukarıda söylediklerimiz geçerli. Sınıfsal çıkarını ve statüsünü koruma güdüsünün -bilinen tabiriyle koltuk sevdası- yanında geçmişe yönelik intikam duygusuyla harmanlanmış ideolojik beklentilerinin de topluma ve özgürlüklere karşı bu çeşit bir agresifleşmede etkili olduğunu düşünüyorum. Tabii ideolojik saplantılarına uygun olarak kullandığı otoriter-muhafazakar yöntem de cabası. Bu tablonun üzerine rahatlıkla söyleyebiliriz ki AK Parti rant musluğunu açık tutmak ve buradan sermaye, medya vb. aracılığıyla beslenerek ikincil bir amaç olan siyasal islam modelinin Ortadoğu'da ve Türkiye'de çöküşünü engellemek için önümüzdeki süreçte de her türlü baskı aracını kullanacaktır.

Öyleyse ne olacak? Sandık ve seçimler bu döngüyü kırabilecek mi? İkinci sorunun cevabı "hayır" olsa da seçimler kısa vadeli de olsa bir rahatlama ve günün bunalımından, suni gündeminden çıkış için, ileriye daha rahat görebilmek için bir fırsat olabilir. Ya sonrası? Kişisel hayatında beklediği tatmini yakalayamamış, siyaset mesleği ile var olan kişiler siyasi düşüncesi her ne olursa olsun koltuğa oturduğunda üç eksik beş fazla sınıfsal çıkarının gerektirdiği gibi hareket edecek, sömürü düzeninin

devamını sağlayacak. Belki Avrupa'nın büyük bir kısmında olduğu gibi ideolojik bir bilinçle-suni bir özgürlük ortamında, belki Türkiye'deki gibi insani bir içgüdüyle-otoriter-muhafazakar bir biçimde. Dolayısıyla benim için kısa vadede kriter hükümeti elinde bulunduran kişilerin siyaseti zenginleşme, sınıf atlama arayışı olarak değil asıl biçimiyle sınıflar arasındaki çatışmalara en aza indirme çabası, herkesin insan onuruna yaraşır biçimde yaşamasını sağlama amacı olarak görmesi. Siyaseti kendi yararına değil halk yararına yapmayı amaç edinmiş olması. İdeolojisini geçmişe yönelik intikam duygusu üzerine kurgulamak yerine, en aykırı düşünenlerle dahi uzlaşabilme, onların da içerisinde yaşadığı ortamda rahat etmesi düşüncesi üzerine kurması. Elbette bunlar bugünden yarına olacak, bir seçim sonucuyla gerçekleşecek şeyler değil; tabandan, bilinçli bir halk hareketiyle oluşabilecek uzun vadeli bir algı-zihniyet dönüşümü. Elbette sonrasında da vahşi kapitalizmin uyutucu-bencil dilinden-dünyasından kurtuluş. İşte benim algıladığım devrimin ilk aşaması...Özellikle 17 Aralık ile başlayan süreç ile birlikte yaşanan olağandışı gelişmeler sebebiyle "gündem" rüzgarının içerisinde bir oraya bir buraya savrulup duruyoruz. Artık açık seçik önümüzde olan kavganın bir tarafının "Paralel yapı mı varmış? Hiç haberimiz olmadı, pek safmıyız" pişkinliği, diğer tarafın "Biz hep vardık ucu size dokununca mı fark ettiniz" yüzsüzlüğünün üzerine bir de uluslararası gelişmelerle tetiklenen ve hukuk devleti buhranıyla körüklenen ekonomi balonunun patlaması yıllarca yetecek malzemeyi haftalar içerisinde önümüze seriverdi. Hele ki yerel seçimler sosuyla servis ettiğinizde... Buraya kadar ki kısımdan artık sıkılmayalım, bunalmayanımız herhalde kalmadı. O sebeple böyle bir ortamda ilk aşamada yapılması gerekenin yönümüzü tayin edebilmek amacıyla durumu tespitmek olduğunu düşünüyorum.

İlk olarak meta üretimiyle birlikte özgürler-köleler sınıflarına ayrılan insanlık sonraki süreçte iş bölümüyle birlikte daha farklı sınıflara da bölündü. İşte temelde bu sınıflar arasındaki problemleri en aza indirmek amacıyla dünyaya gelen "devlet" organının nasıl kendi bürokratik elit sınıfını yaratıp -sorunu çözmek şöyle dursun- sorunun bir parçası haline geldiğini uygulamalı olarak yeni baştan izliyoruz. Bana göre aslında ortada iki kavga, iki boyutlu bir sınıf mücadelesi var. Birinci ve asıl boyut bürokratik elit ve burjuvazisi ile geniş halk yığınları arasında. İkinci boyut ise ortak düşman olan askeri vesayetin kalkmasının ardından bir ipe iki cambazın sığmaması sebebiyle dağılan iktidar koalisyonunun hiziplerinin birbirlerini birinci kavgaya yem etmek için verdikleri mücadele. Her ne kadar iki cambazın saray mücadelesi "yesinleri birbirlerini" kıvamında yorum yapmaya izin vermeyecek ölçüde hepimize zararlı olmaya başladıysa da o karman çorman dünyayı her akşam yapılan tartışma programlarına bırakıp işin toplumsal-sınıfsal boyutuyla ilgilenmeyi tercih ediyorum.

Türkiye'deki "siyaset" algısı oldukça enteresan. Çeşitli hizipleşmeler, güç mücadeleleri üzerinden yapılan ikbal arayışlarına "siyaset yapıyoruz" dendiği bir ülkede siyasetin devlet yönetme üzerine farklı görüşlerin mücadelesi, sınıf çatışmalarını hafifletme-sınıfsal ilişkileri düzenleme arayışı olmaktan çıkıp düpedüz bir meslek haline gelmesi de oldukça doğal. Siyasetin böylesine meslek olarak algılandığı bir ortamda siyasetçinin "mesleğini" kaybetmemek amacıyla her türlü kuruma ve özgürlüğe düşünmeksizin zarar vermesi veya içerisinde bulunduğu "şirketin" kariyeri için gelecek vaad etmediğini anladığında tüm siyasi inanışlarına zarar vermek pahasına başka bir "şirkete" transfer olması şaşılacak şeyler değil.

AK Parti'nin yönetici kadrosun için de birkaç fazlasıyla birlikte yukarıda söylediklerimiz geçerli. Sınıfsal çıkarını ve statüsünü koruma güdüsünün -bilinen tabiriyle koltuk sevdası- yanında geçmişe yönelik intikam duygusuyla harmanlanmış ideolojik beklentilerinin de topluma ve özgürlüklere karşı bu çeşit bir agresifleşmede etkili olduğunu düşünüyorum. Tabii ideolojik saplantılarına uygun olarak kullandığı otoriter-muhafazakar yöntem de cabası. Bu tablonun üzerine rahatlıkla söyleyebiliriz ki AK Parti rant musluğunu açık tutmak ve buradan sermaye, medya vb. aracılığıyla beslenerek ikincil bir amaç olan siyasal islam modelinin Ortadoğu'da ve Türkiye'de çöküşünü engellemek için önümüzdeki süreçte de her türlü baskı aracını kullanacaktır.

Öyleyse ne olacak? Sandık ve seçimler bu döngüyü kırabilecek mi? İkinci sorunun cevabı "hayır" olsa da seçimler kısa vadeli de olsa bir rahatlama ve günün bunalımından, suni gündeminden çıkış için, ileriye daha rahat görebilmek için bir fırsat olabilir. Ya sonrası? Kişisel hayatında beklediği tatmini yakalayamamış, siyaset mesleği ile var olan kişiler siyasi düşüncesi her ne olursa olsun koltuğa oturduğunda üç eksik beş fazla sınıfsal çıkarının gerektirdiği gibi hareket edecek, sömürü düzeninin devamını sağlayacak. Belki Avrupa'nın büyük bir kısmında olduğu gibi ideolojik bir bilinçle-suni bir özgürlük ortamında, belki Türkiye'deki gibi insani bir içgüdüyle-otoriter-muhafazakar bir biçimde. Dolayısıyla benim için kısa vadede kriter hükümeti elinde bulunduran kişilerin siyaseti zenginleşme,

sınıf atlama arayışı olarak değil asıl biçimiyle sınıflar arasındaki çatışmalara en aza indirme çabası, herkesin insan onuruna yaraşır biçimde yaşamasını sağlama amacı olarak görmesi. Siyaseti kendi yararına değil halk yararına yapmayı amaç edinmiş olması. İdeolojisini geçmişe yönelik intikam duygusu üzerine kurgulamak yerine, en aykırı düşünenlerle dahi uzlaşabilme, onların da içerisinde yaşadığı ortamda rahat etmesi düşüncesi üzerine kurması. Elbette bunlar bugünden yarına olacak, bir seçim sonucuyla gerçekleşecek şeyler değil; tabandan, bilinçli bir halk hareketiyle oluşabilecek uzun vadeli bir algı-zihniyet dönüşümü. Elbette sonrasında da vahşi kapitalizmin uyutucu-bencil dilinden-dünyasından kurtuluş. İşte benim algıladığım devrimin ilk aşaması...

Eren GÜRER

eren.gurer@politikadergisi.com

Yorumlar

- [Analiz](#) [2]
- [Eko-Politik](#) [3]

Kaynak URL (20/04/2024 - 14:18 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/devlet-toplum-ve-sinif-mucadelesi>

Bağlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/eren-gurer>

[2] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/analiz>

[3] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/eko-politik>